

Vladimír Roy

**Preklad proroka
Izaiáša**

Vladimír Roy

Izaiáš 40. kapitola

1. Zvesť radosti.

40, 1.2. „Potešujte, potešujte môj ľud!“
vraví náš Boh; „Dajte mu známosť, Jeruzalemu,
a zvestujte mu,
5 že rabstvu už koniec,
že je zmazaný hriech,
že dvojnásobne o potrestal Jahve
pre priestupky všetky.“

40,3-5. Čuj len! Voľakto volá:
10 „Pripravte stezku Jahvem v púšti,
schystajte v pustine Bohu nášmu cestu!
Priehľbeň každá nechže sa zvýši,
nech sa prepadnú všetky vrchy a pahorky,
hrboľatosť nech zmení sa v plán
a rokľe v údolie hladké:
i rozloží sa vtedy Jahveho sláva
a každá bytosť vzhliadne vovedne,
že Jahveho ústa preriekli.“

40,6-8. Čuj! dakto vraví: „Káž!“
20 Na to som vetil: Čože mám kázať?
„Je bytosť každá trávnatá byť
a okrasa jej každá sťa poľa kvieťa.
Usychá tráva a uvädá kvet,
keď naň zovanie dych Jahveho vetra.
25 Ach hej, len trávou je ľud.
Usychá tráva a uvädá kvet,
však slovo Boha nášho naveky vládne.“

40,9-11. Vyjdite na vrch vysoký,
vy, poslovia Cionu,
30 najmocnejším hlasom hláste,
poslovia jeruzalemskí,
rozhlasujte, nebojte sa,
a zvestujte mestám judským:
„Tu, hľa, Boh váš ide!“
35 Áno, Pán Jahve, hľa sťa pán mocný kráča
s vladárskym ramäťm,
odmena, hľa, s ním je
a odplata pred ním.
Sťa pastier pasie svoje stádo,
40 v ramenách schráni baránkov,
na hrudi niešť ich bude kým
jahniatko rúče povedie.

2. Nevyspytateľný a všemohúci Jahve.

40,12-16. Kto zmeral vodstvo hrstou jedinou,
kto piad'ou kedy zmeral nebesia?
45 Prach zeme ktože zmeral mierkou tak,
odvážil vrchy ktože váhou (chvejnou),

pahorky ktože vrhol v misku váh?
Jahveho duchu ktože dával smer,
kto bol mu majstrom, čo ho vyučil?
50 S kým radil sa, by zmúdreľ nesmierne
a naučil o skutkom šľachetnosti?
kto priviedol Ho k poznaniu a cestu
Kto ukázal mu prvej rozumnosti?
Sú národy, sťa kvapka vedra vzatá,
55 jak prášok miske váh ich hodnota;
ved' pobrežia On dvíha ako páper,
ni Libanon by nestačil Mu k vatre,
zver Jeho zase k plamom obete.

40,17-20. Zmes národov je jemu ako nič,
prázdnotou márnou je ich cena pred ním.
Ku komu chcete pripodobniť Boha,
ký postaviť mu chcete obraz v tvár?
Ved' sochu majster zleje umelecky
a zlatník zlatom potiahne jej tvar,
65 retiazku striebornú...
Kto chudobný je k toľkým obetiam,
ten hľadá drevo nehnijúce nikdy,
i majstra zručného, čo jemu sochu
by postavil, čo ľahko nehne sa.
70 Či azda neviete, či snád' neslýchate,
40, 21 – 26 či vám nie je známa od prvopočiatku,
či nesrozumeli ste od stvorenia zeme?
On je, ktorý vládne nad okrskom svet,
čo obyvateľov má, jak kobyliak je hojno;
75 On porozostrel nebesia sťa závoj,
a vypial ich, jak stánok k prebývaniu;
panovníkov On ničí v chvíli
a kráľov zeme vyprázdňuje hravo.
Ni štepení boli, ni zasiati ešte,
80 nestihli potom v zemi zakoreniť vera:
už dýše na nich a usychajú náhle
a víchrica ich, hľa, páperím roznáša.
„Ku komu ma chcete pripodobniť tedy, aby
vraví Svätý. mi bol rovný?“
85 Pohliadnite vozvys' a vid'te:
ktože toto stvoril?
Kto vyvodí, kto ich spočítuje vojsko,
zovúc ich dľa mena všetky – všetky radom,
pred velikomocným a zázračne silným
90 nechýba ni jedno.
40,27 – 31 Nač tak vravíš, Jákob, hovoríš Izrael:
„Pred Jahvem i sudba moja je ver skrytá,
pred Bohom spor môj v dialke dlie“?
Či nevieš, azda nepočul si,
95 že Jahve večnosti je Bohom,
i stvoriteľom končín zeme,
že neustane, ani nezomdliava,
že múdrosť Jeho nevýstížná;
On dáva silu ustatému,
100 Ním ochabnutý zosvalnatie.
Mlad' ustatá a zomdlená je,
poklesajú otužilí:
čo čakajú na Jahvu, poomladnú,
sťa orli vznesú sa na krídlach,

105 ni v behu prudkom neumdlejú;
spech únavou ich neobťažáí.

3. Jahve správcom dejov sveta.

41,1-4. Pobrežia, počúvajte na mňa,
národy!.....

110 nech prídu, nech vravia,
spor zhromaždíme sa riešiť vraz:
kto z východu mu velel prísť,
že v zapätí mu triumf tiahne?
dá mu národy za korisť
a žezlom vládne ponad kráľmi?

115 meč jeho v prach ich drtí márnny,
luk Jeho rozptyľuje v padrť,
ženúc ich on v miery zväľa,
ciest sa netkne jeho noha.
Kto to spravil a dokázal?

120 Ten, čo od počiatku čelade zve zeme,
„ja, ja Jahve, ten najprvší,
pri posledných zase len ja!“

41,5. Pobrežia to vidia s bážňou,
končiny sa strasú zeme,
125 už sa blížia, prichádzajú.

4. Zhotovenie sochy Božstva.

41,6.7. Jeden druhému pomáha,
k druhovi druh rečie: „napred!“
Zlatníka pobídza majster,
leštič zase nákov tepca.
130 „Zvar je dobrý!“ vetil, klinom
upevnil ho, by sa nehnul.

5. Izrael služobníkom Jahveho.

41,8 – 10 „Ty však, Izrael, môj sluha,
ty môj vyvolenec Jákob,
priateľa Abraháma semä,
135 čo som schvátil z končín zeme,
z toční jej ho pozvúc k sebe,
riekol som ti: sluhom si mi,
vyvolím ťa, nepovrhnem“,-
nebojže sa, veď som s tebou,
140 nehľad' uplašene, ja som tvojím
[Božstom iste,
posilnenie, útočište,
pravicom ťa držím verne.

41,11-16 „Hej studom zrudnú a zahanbia sa,
čo hnevom vzkypia nad tebou,
145 v nič obrátiť sa a zahynú ver,
čo blednú zášte svízeloú.
Budeš ich hľadať a nenájdeš ich,
čo s tebou mali tvrdý spor,
zotlejú v márnosť a na nič vyjdú,
150 čo vojnou tebe kládli vzdor.
Bo ja, Jahve, Božstvo tvoje,
držím ťa za pravicu,
tak ti vravím: „Nebojže sa,
skytnem pomoc stálicu.“
155 Neboj sa červíček Jákob,

neboj, malý Izrael,
„pomôžem ti“, vraví Jahve,
v svätom Izraela tvoj je spasiteľ.
I chrup i z nových zubov radmi
160 ostrými a zroším zase,
zdrviš vrchy, v prach ich zmeliáš,
v padrť zdrúzgaš i pahorky;
rozptýliš ich, van ich schytí,
sem – tam rozchváče ich víchor.

165 Ty však s Jahvem budeš plesať,
v Svätom Izraela s chlúbou.

41,17-20. „Hľa, uhnetených a biednych, čo
hľadajú vodu keď jej nieta,
im prahne jazyk smädnom žízne:

170 ja, Jahve, vyslyším do ista,
neopustím nikdy jak Boh izraelský.
Na lysinách hôľ ja ropramením rieky,
žriedla zase v hĺbkach dolín,
pustiny v jazier zmením vodstvo,
175 v pramene svieže hrudu prahlú;
do púšte vsadí, štíhle cedry,
agáty, myrty a olivie,
vysadím púšte ja cyprov stromom,
jedle a krušpan pospolu s nimi,
180 by vzhľadli, zrozumeli, znali,
a v pamäť dobre skryli všetci,
že to Jahve činil rukou
a stvoril Svätý Izraela s mukou.“

6. Jahve Bohom veštenia

41,21 – 24 !Podťe sem raz s vašim sporom!“

185 vraví Jahve,
„vystrojte sa dôvodami!“
kráľ zase Jákobov tak rečie.
Nech len prídu a vyjavia
to, čo stať sa má, čo príde,
190 prv čo bolo, s ním sa stalo,
Povedzte nám, nechže vieme
zmysel toho zväžiť v ume;
buď to budúcnosti zjavte
taj a rcete nám, čo prísť má,
195 nech vidíme, bohmi že ste;
Robte dobro, lebo zlobu,
Des by s údivom sa striedal!
Ale vy ste nivoč iba,
Vaše diela tiež sú nivoč,
200 ošklivec len drží s vami.

41,25-29. Hnul som im od severu, ajhľa prišiel,
Od východu tým, čo moje meno vzýva,
A kniežatá rozdrťí, ako blato,
Sťa hrnciar keby rozšľapával hlinu.
205 Kto oznamoval vopred, by sme znali,
od dávna by sme mohli dnes riečť: „tak je!“?
Veď nik nevravel, nikto neoznámil,
o vašej reči nebolo ni slychu.
Zvesť prvá z Cionu znie: „ajhľa, tu sú!“
210 a Jeruzalemu chyr zanesli posli.
Keď hľadím vôkol, niet tu ani jeden,

čo spomedzi nich poslúžil by radou
a na otázku dal by odveť správnu.
215 Len márnosťou sú prázdnu vedno všetci,
a činy ich sú ničomnosťou,
Tvár zliatin ich len tekom vetra.“

7. Prvý spev o Jahveho služobníkovi.

42, 1-4. Ajhľa, tu môj sluha, oporou on mojou,
Vyvolenec môj, čo zo srdca milujem;
220 Na neho položím môjho ducha hojne,
medzi národy by pravdu poroznášal.
Nevolá, nekričí,
neslyšať hlas jeho ulicami vôkol.
Nalomenej trste nedolomí plamom
225 Kahančoka slabý nevyhasí voskrz,
pravdu s oddanosťou poroznáša všade.
Neusne, ni dotiaľ nepodá sa, kým len
Pravdu neroznesie po tej zemi, pokiaľ
čakajú na výrok jeho brehyorské.

8. Úmysel Jahveho s Izraelom.

42, 5. A Boh Jahve takto vraví,
230 ktorý stvoril nebo mocne,
rozopiate,
ktorý rozostrel zem šíru,
i to, čo z nej ženie živo,
235 dych čo dáva ľuďom na nej
bývajúcim,
Ducha tým, čo po nej chodia:

42, 6-9. „Pozval som ťa ver a držal
pravicu ti,
chránil som ťa a učinil
240 z teba zmluvu pre môj národ,
pohanom zas svetlo žiarne,
zrak by slepi otvorili,
bych vyviedol z útroch temníc
vážňov jatých,
245 zo žalára tých, čo v temne
prebývajú.
Jahve som, to moje meno,
jasnosť moju nikomu ver
neprepustím,
250 povest' svoju modlám nedám.
Predošlé sa vyplnilo,
To čo príde predpoviem vám,
sotva začnú čo len klíčiť,
už vás o nich uvedomím.“

9. Chválospev spásy.

255 Hoj, nový zladte Jahvemu spev!
42,10-13. O zemi nech znie piesňou chvála!
Nech hučí more i čo v ňom je,
tiež brehyorské s obyvateľmi;
nechže je hlučný národ púšte,
260 i dvory, v ktorých sídli Kedar;
Nech syni brál sa plesom ozvú,
výskajúc s temien horských výšin;

265 nech holdom uctia Jahveho slávu,
chýr jeho na brehoch nech hlásia!
Rek sťaby tiahne Jahve, nieti
Horlivosť k činom bohatiersky,
čuť jeho výkrik a ryčanie
do boja keď on nedruhov láka.

10. Obrat.

42,14-16. „Dost dlho som mlčal, zdržiaval sa v tichu:
270 jak žena, čo rodí, vykrikam a dychčím,
vzduch lapám ticho.
Suchopar, čo pošlem na pahorky, vrchy,
všetku ich trávu povysúša,
275 v síhote pieštin zmením rieky,
močiarov mláky stihnem súšou;
Dopustím, aby slepci tiahli po cestách,
(čo sú neznáme,
A po stezkách prevediem ich, ktoré dosiaľ
(nepoznali,
temno pozmením vo svetlo, priepadliská
(v chodník hladký:
To vykonám a ich nikdy neopustím“
280 Výsmech stihne v utiahnutí
42, 17. Tých, čo dôverujú modlám,
ku zliatinám, ktorí vravia:
„Našími, ver, ste vy bohmi!“

11. Osud slepeho a hluchého Izraela.

42, 18. 19. „O hluchí, počujte
285 a slepci, by zrak váš videl, hľadte!
Kto je slepý? Ver môj sluha:
hluchý ktože? Zmocnenec môj, čo vysielam;
temný kto je nájomník sťa
Jahveho to sluha hluchý?“
290 Veľa videl a nezmúdreľ,
42,20-22. sluch má a predsa nič nevníma.
Tak to chcel mať Jahve pre tú jeho vernosť,
aby bola Tóra zvelebená slávou.
Olúpený, uhnetený: -
295 zajatí sú v dierach všetci,
ukrývaní po žalároch –
ľud sa koristou stal, beda,
nikto nezavolať ani: „Navráťte ho!“

42,23-25. Ktože to z vás pozoruje,
300 ktože chápe, aby zmúdreľ pre budúcnosť?
Ktože vydal Jáкова v plen, lúpežníkom
Izraela ktože vydal?
Všakver Jahve
Proti komu sme zhrešili,
305 vzpierali sa jeho ceste,
Tóru jeho neposlúchli?
Vylial na nich prchkosť hnevu,
odboj sily,
plápolal on dokola, nechápal však,
310 ošáhol ho a predsa si to nepovšimnul.

12. Vykúpenie Izraela.

43, 1a	Stvoriteľ tvoj, Jahve, avšak teraz, Jákob, takto vraví, učiniteľ tvoj, Izrael:		predpovedal, cudzí nebol medzi vami – vy ste mojimi svedkami, vraví Jahve.
43,1b-4. 315	„Neboj sa, bo vykúpim ťa, budem ťa dlá mena volať, veď si mojím! Keď sa vodou budeš brodiť, budem s tebou; keď cez rieky, tie ťa vera nezaplavia;	370	Avšak ja som Bohom už od starodávna, v budúcnosti tiež ním budem, Z mojej moci nevytrhne ťa ver nikto, či môž kedy moje dielo dakto zmariť?“
320	keď pôjdeš cez oheň, ver sa nepopáliš, plamene ti neuškodia- bo ja, Jahve, tvoje Božstvo, Svätý Izraela, budem tvojím spasiteľom.	43, 14. 15.	14. Zázračné vyslobodenie. Svätý izraelský, Jahve, spasiteľ, vraví:
325	Výmenou som dal za teba zem egyptskú, Kús a Sábu miesto teba: Bo si drahý v mojich očiach, mám ťa rád a znám ti cenu; Dám za teba celé ríše I národy za tvoj život.	375	„Pošlem pre vás do Bábelu, všetky závery pozrážam a kaldejský – horekujúc budú plesať – ja, Jahve, som vašim Svätým, Izraela tvorcom, vašim kráľom.“
330	43, 5-7. „Neboj sa, veď ja som s tebou, Z východu zas poprivádzam tvoje deti, Zhromaždím ťa od západu, severu ja rieknem: „Vráť ich!“ juhu zase: „Nezdržiavaj! Prived' zase deti moje z diaľky diaľnej, Prinavrát mi dcéry moje z končín zeme!“ všetkých tých, čo nazývajú mojím menom, ktorých som si k svojej sláve kedys stvoril, sformoval si a učinil.“	380	43,16. 17. Tak rečie Jahve, čo v prúde mora cestu razí a vo vodstve prenáramnom stezku, čo veľ tiahnuť vozom, tiež i koňom, zbrojnošom, vojsku; podľahli vedno, nepovstali, s posledným blkom kahančeka zhasli náhle:
335	43, 18-21. „Nespomínajte minulosť viacej, zapadlé časy nač spomínať? Veď novú vec ja robím teraz, už sa kľuje – a či neviete? Cestu spravím v šírej púšti, i rieky valné v pustí súši: zver divá úctu vzdá mi s bázňou, pštros, tobôž, šakaly sa sklonia, že vodu dal som v pustatine, pustinám rieky lunovalné napojiť národ vyvolený. Ľud aby, ktorý sformoval som, Zvestoval moju slávu potom!“	385	43, 18-21. „Nespomínajte minulosť viacej, zapadlé časy nač spomínať? Veď novú vec ja robím teraz, už sa kľuje – a či neviete? Cestu spravím v šírej púšti, i rieky valné v pustí súši: zver divá úctu vzdá mi s bázňou, pštros, tobôž, šakaly sa sklonia, že vodu dal som v pustatine, pustinám rieky lunovalné napojiť národ vyvolený. Ľud aby, ktorý sformoval som, Zvestoval moju slávu potom!“
340	13. Izrael svedkom Jahveho.	395	15. Nehoden Izrael.
345	43,8.9. Tak vyved' ľud, hoc slepý je, však oči má preds (zachovalé), hluchých tiež, čo uši majú. Pohani, hľa, sú už zhromaždení, národy tiež stoja v davoch: ale kto im to oznámi? a predošlé veci nechže nám ohlási, nechže postavia nám svedkov hodnoverných, čo keď čujú, takto rieknu: „pravda, tak je!“	400	43, 22-28. „Však nie mňa si volal, Jákob, A netruidils sa, Izrael, mne k vóli. Neobetoval si mi obeť oviec, obeťou krve si ma neuctieval; netiesnil som ťa ťarchou daru, neobťažoval tymiánom; ni za groš kúpil si mi trste, tučnosťou obeti si ma neopájal: hriechami však obťažils ma, nepravosťami do umdlenia. Ja, ja som to, ktorý zotrem tvoje hriechy k vóli sebe, nespomeniem prestúpení. Pripomeň mi, pokúsme sa o súd spolu, počni drier, bys spor ty vyhral. Už tvoj prvý svedok zhrešil, tlmačov zbor spáchal zradu, preto tvoje kniežatá som zhyzdiť musel,
43, 10-13.	„Vy ste mojimi svedkami, Jahve rečie, služobníkom vyvoleným, by ste znali a mne verne uverili a nahliadli, že som ja tým: že predo mnou sformovaných božstiev nieto a nebude ani po mne. Ja som Jahve a okrem mňa vskutku nieto spasiteľa – ja som oznámil a spasil,	410	
360		415	
365		420	

Jákoba tiež kliatbou stíhať,
Izraela kárať hanou.“

16. Požehnanie Jahveho na Izraeli.

44, 1. 2a „Čuj však, čuj, môj sluha, Jákob,
tiež Izrael vyvolený,
425 Jahve vraví, čo ťa stvoril,
formoval od maternice,
pomocník tvoj:
44, 2b-5 „Nedes sa, môj sluha, Jákob,
vyvolenec môj, Ješurun,
430 lebo vodou zvlažím ja zem smädnú,
riekami tiež súš jej prahlú,
na potomstvo vylejem ja svojho ducha,
že hnatbu zas na výhonky tvoje,
zbujnia trávou v mokre
435 ako vrby u vôd riavy.
Tento riekne: „Jahveho som“,
onen: „Dľa Jákoba zvú ma“,
tamten na dlaň napíše si: „so mnou Jahve“,
„prímenie mám: Izraelský“.

17. Jahve jediným Bohom.

440 Rečie Jahve, kráľ tvoj izraelský,
44, 6a vykupiteľ tvoj, Jahve Cebaót:
44, 6b-8. „Ja som prvý, tiež najposlednejší,
Okrem mňa niet viacej Bohov.
A ktože je taký, jak ja?
445 Nech sa hlási, náveštie dá,
nech sa zvestou preukáže!
Kto zjavil od starodávna
to, čo bude a o príde?
Nože, nech nám to oznámia.
450 Preč s tou bázňou, ta s tou hrúzou,
veď som Vám od dávna zjavil,
predpovedal, svedkami ste mi preds' všetci!
Či aj okrem mňa Boh jesto?
Hoj, niet brala, nepoznám ho.“

18. Zhotovenie modiel.

455 Tí, čo modlu stoja, všetci sú len
[planým ničím,
44,9-11. obľúbenci ich nič nie sú
Svedkovia ich nič nevedia, nenahliadnu, preto
budú zahanbení.
Preds' kto formoval by Boha,
460 sochu zlieval, preto len, by nepomohol?
Stud schváti ich pomocníkov,
majstri ich sú ľuďmi iba,
hoc i všetci zhromaždia sa v rákoš silný,
465 zarazia sa, a v zhluknutí zahanbia sa.
44,12 Veď, hľa kováč vyteše ju tešlou zhruba,
pozvára ju v žiare uhľa,
vytepe ju mlátom ráznym,
zhotoví ju svalmi ramien;
470 vyhladne, síl ubýva mu,
nepije a poumdlieva.

44,13 – 17. Rezbár zas povypne žinku
vykreslí to hrudkou tuhy,
475 dlátom vyhotoví prácu,
kružidlom rys pooznačí;
v mužský tvar ju vypoďobí,
dá jej krásne ľudské zrenie,
aby v dome prebývala.

480 Narúbe si dreva z cedru,
potom vezme buk a cyprus,
vypestí ich medzi stromom lesa,
jedľu sadí, dážd' jej skytá vzrastu,
aby človek mal čo klásť na vatru.
Vezme z nej a ohrieva sa,
485 zapáli kus a chlieb pečie,
z druhej časte Boha robí, klania sa mu,
sochu tvorí a pred ňou sa k zemi skláňa.
Polovičku plamom spáli,
a druhou pečienkou si pečie,
490 pečenu je, presýti sa;
zhreje sa a riekne: „ejha!
teplo mi je, vidím oheň!“
Boha robí, sochu teše z pozostatku,
korí sa jej, ukláňa sa k zemi,
495 modlí sa k nej takto vraviac: „Zachráňže ma,
lebo so ty mojím Bohom!“

44,18 – 20. Nepochopia, nenahliadnu,
zalepené majú oči a nevidia,
srdce ich je nerozumné.
500 ani jeden nepremýšľa,
neuváži, nenahliadne, aby riekol:
„polu v ohni popálil som,
nad je uhlím napiekol som ver i chleba,
tiež i mäso upiekol som, zjedol potom,
505 a z ostatku mám ohavu vyformovať,
mám sa azda klaňať špalku?“
Či môž' v popole sa kochať,
srdce bludné ho len zvádza,
tak ver seba nemož' spasiť,
510 no, neriekne: „Netrpím lož v pravej ruke?“

19. Povzbudenie Izraelovi.

44,21.22. „Zadumaj sa nad tým, Jákob,
tiež Izrael, veďs' mi sluhom,
ja som ťa formoval, sluhom mojím si ty,
nezabudnem Izraela.
515 tvoje hriechy, ako oblak, pozotieram,
prestúpenia, ako mraky,-
vrát sa ku mne, vykúpim ťa.“

20. Vďak za vykúpenie.

44,23. Plesaj, nebo, Jah to činí,
rozzvučte sa hĺbky zeme,
520 veselostou znejte vrchy,
hlahoľte hor všetky stromy,
lebo Jákoba Jah spasí,

oslávi sa v Izraeli.

21. Povolanie Cyrovo.

44,24a Rečie Jahve, ktorý ťa vykúpi,
525 od maternice formuje:
44,24b-28. „Ja, ja so to Jahve, ktorý všetko činí,
samojedíný, čo nebo povypínal
a upevnil hutne zem: veď kto bol so mnou?
Zázraku znak tlachačom on poprevracia,
530 kúzelníkov zmätie rúče,
na múdrych vynúti ústup,
vedomosť ich v prevrátenosť popremieňa;
ale slovu svojich sluhov platnosť získa,
ohlásenia svojich poslov poprevádza;
535 on čo tak rečie k Cionu: „nech je syty!“
a ku mestám judským zase: „postavte sa,
zo sutín ich vybudujem!“
ktorý riekne k hĺbkam mora: „opadnite,
povysúšam vaše prúdy!“
540 ktorý riekne Cyrusovi: „pastier môj,
čo uskutoční moje plány!“
riekne o Jeruzaleme: „postavže sa!“
a o chráme: „základy mu kladte nové!“
45, 1-7. Tiež i ku pomazanému,
545 Cyrusovi, čo som chopil za pravicu,
aby ľud môj pred nim divo pošľapali,
opasok bych poodvinul z bedier kráľov,
bych mu poroztváral dvere,
brány by sa nezavrely:
550 „Pred tebou ja stúpam statne,
urovnávam priehlbiny,
rozpolťujem brány z kovu,
železné závory srážam,
ja ti oddám poklad temna,
555 i bohatstvo tajných skrýši,
abys´ vedel, že som Jahve,
ktorý ťa po mene volá,
že je Božstvom Izraela.
Pre Jákoba, môjho sluhu,
560 vyvolenca Izraela
volal som ťa tvojim menom,
označil ťa pocty menom, hoci si ma nepoznával.
Ja, ja Jahve a niet ďalej,
okrem mňa už Boha nieto!
565 Opášem ťa, hoc ma neznáš,
by zvedeli na východe, na západe,
že okrem mňa ničoho niet:
ja, ja Jahve a niet ďalej,
žiar čo nieti, tvorí temno,
570 spásu dáva a zlo tvorí,
ja, Jahve, to všetko robím.“
45, 8. Sprchaj rosa s nebies výše,
a oblaky dáždik lejte spravdnosti,
roztvor sa zem, skytaj spásu,
nechže klíči pravda rýdza.
575 „Ja, ja Jahve, to, hľa, tvorím.“

22. Zbytočné obavy pred Cyrusom.

45, 9. 10. Beda tomu, kto sa prie so svojím tvorcom –
črep je medzi črepmi zeme.

Či môže povedať hlina k hrnčiarovi:

580 „čo robíš?“ – buď dielo: „nemá veru vlády!“
Beda mu, kto povie otcovi: „nač plodíš?“
a ku žene: „prečo ležíš v krčoch bôľnych?“

45,11-13. Tak tvorca Jah, Svätý izraelský, riekne:

585 „Tážte sa ma na budúcnosť, -
nechže starám sa o dieťky
A o rúk tiež mojich tvorbu.
Ja, ja som zem túto stvoril,
ľudským tvorom zaľudnať,
590 moja ruka povystrela nebies stánok,
vojom ich ja veliem rázne;
pobízdam ho ustavične,
pripravujem jeho ztezky,
on ver stavia moje mesto,
mojich zajatých prepúšťa,
595 nie za mzdu, ni za dar dáky“,
vraší Jahve Cebaót.

23. Účasť Ciona v Cyrovom víťazstve.

45, 14. Jahve rečie:

„Egypta diel zkoristený, poklad Kúša,
zmohutnelých Sabejských tiež
600 zdedíš vera, tvoji budú
a za tebou budú kráčať,
zreťazení, krokom chvejným,
a poklopia sa ti k zemi
a ku tebe vzdychať budú:
605 „Len u teba je Boh silný,
okrem neho nieto Boha.“

45,15-17. Vskutku skrytým Bohom si ty,
blahé Božstvo Izraela!

Na zmar vyjdú studom jatí,
610 v zahanbení budú kráčať
všetci výrobcovia modiel;
Izraela však zachráni Jahve iste
s večne večným útočišťom,
nikdy sa nezahanbíte pírom studu
615 od vekov až na praveky.

24. Vykúpenie celého sveta.

45, 18. Bo takto vraší Jahve, tvorca nebies,
on je Bohom, -
ktorý sformoval zem vzmachom činu v dielo,
on založil ju, -

620 nie k vôli zmätkom víru stvoril ju on,
sformoval ju bydlom bytu, -
„ja, Jahve, - niet iného ver“:

45,19-25. „Nie v zahalenom skryte vrael
som k zemi ríše, tmy kde vládnu,
625 ni k Jákovmu semenu, že:
„hľadajte, však je všetko márne.“
ja, Jahve, hlásam spravdnosť,
zvestujem pravdu.

Shromažďte sa, podťte spolu,
630 pozostatky národov, hoj, náhlite sa!
Pošetilci sú, čo vláčia
Drevo modiel v márnej snahe

	A modlia sa k Bohu, ktorý Nepomáha.		že som Bohom jedine ja, niet iného, okrem mňa ver´ Božstva nieto,
635	Povedzte si, predneste to, Spolu nech sa radia všetci: Kto vravel o tom od dávna, Zvestoval to od pravekov?	690	čo som od počiatku predpovedal koniec, od začiatku, čo sa dosiaľ nespĺnilo, čo tak vravím: „úmysel´ môj uplatní sa, plán môj dojde k cieľu iste“;
640	Však ja, Jahve, činil som to, a okrem mňa nieto Boha; Bo len ja som pravý Boh a Vykupiteľ!	695	ja, čo volám od východu ohniváka, z diaľných krajov toho, ktorý vôľu moju uskutoční, privediem ver´, to, čo mienim, v skutkoch vtelím.“
645	Podťe ku mne, vyzískať oslobodenie, Vy končiny zeme všetky, lebo Bohom som len ja a Iného niet.	27. Oslobodenie je blízko.	
	Už na seba prisahal som, z úst mi znie zvuk rýdzej pravdy a na prázdno sa nevracia:	46, 12. 13.	„Počúvajte na mňa, ľudia skleslej mysle, čo myslíte, že je spása v diaľke veľkej: prinášam, hľa, výkup, blízko je ver´ veľmi, vyprostenie nebárs pozdiť bude valne, bo v Cione složím ja ver´ vykúpenie, Izraelu zas dám ja, hoj, skvostnú slávu.“
650	že sa predomnou koleno každé skloní, jazyk každý sľub mi složí.“ „Len s Jahvem mi kynie – rieknu – víťazstvo a sláva istá“;	700	
655	ku nemu príjdu a na zmar vyjdu, čo proti nemu planú zášťou, bo s Jahvem v chľúbe zvíťazia ver´ všetci potomci Izraela.	28. Posmešná pieseň o páde Babelu.	
	25. Pád bábelských bohov.	47, 1-4.	Zostúp vdol a v prach si sadni, panna – deva Babel, miesto trónu sed´ na zemi, chaldská dcéra, bo ťa viacej nebudú zvať rozkošnou a nežnou kráskou. Vezmi mlyn a nameľ múky, poodhrň si závoj s tváre, i tú vlečku odstráň rýchle, obnaž lítku nôh a prebroď cez riek veľkých dravé toky. Nech odkryjú tvoju hanbu a nech tvoju mrzkosť vidia. „Mstiť sa budem krute“, vraví vykupiteľ, Jahve Cebaót mu meno, Svätý izraelský.
660	Zrútil sa Bel a klesol Nebo, sochy ich hovädám a zverom pripadly, bremeno, čo ste vy nosili, zaľahlo ťarchou ver´ nesmiernou na zvery znavené. Schýlily sa, tiež i klesly spolu, bremeno nemohly do úkrytu zaniest´, tiež i oni musia do vyhnanstva stúpať.	705	Nemo sed´ a vnídi do tmy, kaldská dcéra, bo ťa nebudú zvať viacej kráľovstvi vznešenou paňou. Vzplál môj hnev v tvár môjho ľudu, imanie som vlastné zľahčil, a dal som ich do rúk tvojich: proti ním necítil´s´ ľútosť, bo kmeťov ich zaťažil si jarmom tvrde. Verila si: „navždy v moci budem vládnuť, a vonkoncom budem paňou“ – nad tým´s´ veru nedumala, a na koniec nemyslela. Teraz čuj to, rozkošnica, ktorá v bezpečnosti vládneš, ktorá v sebe takto myslíš: „ja, čo nemám následnice, nebudem ver´ sedieť vdovou, bezdetnou tiež nechcem zostať“ – stihne ťa to dvoje práve a v deň jeden prekvapí ťa:
	26. Jahve pestúnom Izraela.	715	
665	„Čuj ma, dom Jákobov, čujte pozostatky všetky stánku Izraela, od vzniku čo v srdci nosím, a od lona matky strežiem, a o kmeťstvo som ten istý, čo do šedin budem trimať do večnosti aj si všímať, v spásu vykúpenia jímať.“	47, 5-7.	
670	46, 3. 4.	720	
	46, 5-7.	725	
	pripodobniť, „S kým ma chcete zrovnať, komu s kým stotožniť, ako by sme jedni boli? Tí, čo zlato z mešťcov svojich sypú márne, a na váhe vážia rudu striebra skvúcu zlatníka si nájmu, by z nich ulial Boha, aby sa schýlili pred ním až ku zemi, niesli ho na pleciach, vláčili so sebou, zložili na miesto; tamto stojí pevne, nepohne sa ani, keď volajú k nemu, odvetu nedáva, vyprostiť ich nevie z tesklivej ich biedy.	47, 8-12.	
675	680	730	
	46, 8-11.	735	
685	„Premýšľajte nad tým a pochopte umne, rozpomienky vzneste, duchovia vy zradní. Pomyslíte na minulosť starodávnu,		

740	bezdetnou a vdovou budeš, schváti ťa to s celou silou, hoc máš množstvo kúziel v moci, pred mnohými vládneš čarmi. Dôverous´ však hnula k zlobe, a myslelas´: „Nevidia ma“.	48, 5b. modly, 795 48, 6. 7a.	prv, než prišlo, oznámil som.“ /“Abys´ nemohol rieciť: „to čin mojej rytina a sliatina to rozkázala“./ „Slychals´ o tom – uváž všetko – vy o ničom nesvedčíte? Vec ti novú zjavím teraz, tajuplnú vec, čo neznáš. Teraz vzniká, nie je dávna, nepočuls´ o nej pred časom“ /“bys´ rieciť nemohol: „Od dávna viem
745	Múdrost´ tvoja, veda tvoja, primály ťa k poblúdeniu, tak zes´ riekla sama k sebe: „aj, ver´ nemám následnice“, - 750 avšak postihla ťa hrúza, na ňu nemôžeš najst´ lieku, skáza sa na teba zrúti, nebudeš ju môcť odsunúť; príde na ťa náhle spústa, 755 ktorej nebudeš môcť vyhnúť. Sem sa s čarmi, sem len s množstvom tvojho kúzla, čo si práčne od počiatku pestovala, 760 spomôcť azda možno ešte, 47, 13-15. snád´ i postreh vznietí s nimi. Unúvala si sa s radcov hromadami: nech sa teraz preukážu, nech ťa spasia tí, čo nebo podelili, 765 hviezd čo skúmajú beh žiarny a hádajú dľa mesiacov, zkade na ťa prídu skúšky. Ajhľa, sú len ako plevy, 770 oheň ich pohltí celkom, nemôžu sa vyprostiť už z moci plápolavých plamov. (Niet už uhlia k ohrievaniu, ohňa, aby sadla k nemu.) Takými sa stali tí, pre ktorých si sa namáhala, 775 čarodeji od akživa: každý prchá svojou stranou. niet ich, čo by pomohli ti.	800 48, 7b. už o nej“./ 48, 8a. 805 48, 8b.-10. krotil, 810 48, 11a. 48, 11b.	„Neslychals´ o nej a neznals´ ju zvesť o nej netkla sa ti ucha,“ /“bo vedel som, zes´ zradný, neverný, zes´ rozvratníkom od života matky. Vlastnému menu kvôli hnev som pre oslávenie svoje som ho tíšil, bych v prchlivosti nevyplienil som ťa, a nie, jak striebro, som ťa stápal, však skúšal som ťa v ohni núdze.“/ „K vôli sebe, k vôli sebe som to činil, /“bo ved´ ká naň padla hana“/ neprepustím slávu moju nikomu ver.“
765	30. Nové zvestovanie milosti.		
770	čarodeji od akživa: každý prchá svojou stranou. niet ich, čo by pomohli ti.	815 48, 12-16. 820 825	„Počuj ma, Jákob, čuj, vyvolený Izrael: ja som to, ja, ja ten prvý, tiež i ten najposlednejší; moja ruka stavala zem, pravickou som rozpial nebo, keď ja na nich povolávam, pristroja sa všetci spolu. Podte všetci, počúvajte: kto to hlásal medzi nimi? Koho rád, ten koná dielo na Bábeli, v ľude chaldskom. Vravel som, ja som ho pozval, priviedol, by zdarne spechal. Prídte ku mne a čujte to! Od počiatku v skryši taju nevravel som, odkedy sa schystáva, ja prítomný som.“ /A teraz ma Jahve, Pán môj, vyslal, tiež
29. Jahveho veštb a zatvrdilosť Izraela.			
48, 1a.	Čuj to len, čuj, dom Jákobov, /i tí, čo ich zvú menom Izraela,	830	
48, 1b. 2. 780	tiež tí, čo vyrástli z útrov Júdu všetci, tí, čo prisahajú na Jahveho meno, zvelebujú verne Boha Izraela, - či nie právom a či nie správne? Ved´ meno majú od Svätého mesta, a dôverujú Bohu Izraela,	i ducha svojho./ 48, 17-19. 835	Vykupiteľ Jahve vraví Svätý izraelský: „Ja som Jahve, pán tvoj, ktorý vyuča ťa, bys´ mal šťastie a vedie ťa cestou pravou. Keby si bol rozkaz môj vždy nasledoval! mier tvoj bol by, ako rieka, blaho tvoje – morskou vlnou, ako piesok tvoje semä, výhonky sťa zrnká jeho, v zániku by nezahynulo predo mnou to meno tvoje.“
785 48, 3.	Jahve Cebaót sa volá./ „Predošle som veštil dávno, z úst mi vyšlo, oznámil som, skutkom rýchlym v čin som vtelil.“		
48,4. ty, 790	/“Bo som vedel dobre, akým tvrdým si zo železa že máš šíju húževnatú, čelo z kovu.“/	840	
48, 5a.	„Zjavil som ti to od dávna,		

		49, 7.	Rečie Jahve, vykupiteľ Izraela, Svätý jeho, - k tomu, čo je povrhnutý, v očiach ľudí zošklivený, k služobníku samovládco: „Keď ho vzhliadnu kráľovia, hneď
31. Vyslobodenia pieseň plesná.		885	„Keď ho vzhliadnu kráľovia, hneď
845 48, 20-22.	Vyjdite z Babelu, utečte z pomedzi Chaldov, plesajúc radosťou, zvestujte a ohlasujte, neste zvesť tú šírou zemou,	pred ním vstanú,	kniežatá keď, poklonia sa, pre Jahveho, čo je stály, pre Svätého Izraela, vyvolenca.“
850	povedzte: „vykúpil Jahve Jákoba, hľa, svojho sluhu.“	890 49, 8.	Rečie Jahve: „Tvoju prosbu vyslyším ja v čas
855 v prúdoch.	Netrpeli veru žízňou, keď ich viedol pustinami, dal, by voda vyvierala, rozpoltil on bralo, aby voda rynula sa	milosti,	v deň spásy ťa vyslobodím, zachovám ťa, spojencom ťa spravím ľudu, bych obnovil moju ríšu zapustnuté majetky bych vrátil
mieru.“	„Pre bezbožných, rečie Jahve, nieto	895 znova, 49, 9.	/abych riekol zajatým: „tak vyjdite
32. Druhý spev o Jahveho služobníkovi.		už!“	tým, čo vo tme prebývajú: „objavte
49, 1-6.	Okraje brehov morských počúvajte, národy zďaleka pozorujte na mňa: od života matky povolal ma Jahve, volal ma po mene z lona mojej matky.	sa!“	Každá cesta im je pastvou, lúkou vonnou každá hoľa./ Nehľadajú, nežiznia ver, necítia žeh vetra, slnca, bo ten, čo zná milosrdie, je ich
860	Ústa moje stvoril, ako ostrie meča, pozastrel ma chladnou tňou svojej	900 49, 10.	bo ten, čo zná milosrdie, je ich
ruky,	stá šíp hladký kryl ma, ligotavý v púzdre.	vodcom,	k žriedlam čistým privádza ich. /Premením vrch každý v cestu, nášypy zas vozvých zvednem./ Hľad, tá tlupa z diaľky stúpa, od severu, od západu, idú z zeme Cionu tamtí.“
865 sluhom,	A zas mi povedal: „ty si mojím	905 49, 11.	Plesaj, nebo-zem tiež spievaj, zaplesajte hory-doly! potešuje ľud svoj Jahve, biednym dáva milosť svoju.
jasot.“	v ktorom slávy mojej chcem ukázať	49, 12.	
trudím,	A kým pomýšľal som: „darmo sa ver	910 49, 13.	
–	nadarmo a márne mrhám svoje sily,“		
870 skvela.	zatiaľ moja súdба u Jahveho dlela, moja odmena sa v božích rukách	34. Nový Cion. 49, 14-21. 915	Rečie Cion: „Opustil ma Jahve, zabudol Pán na mňa!“ „Či snád žena zabudne na
prvopočiatku,	Teraz Jahve rečie, čo ma sluhom stvoril od	nemluvniatko,	nešiana plod svojho lona? Keď by naň hneď pozabudla, ja ťa veru nezabudnem. Hľa, do dlani vpísal som ťa, pred zrakom sú mojím stále tvoje
875 očiach,	by Jákoba zase ku sebe povolal a Izrael nikdy nezahynul zmarom a získal som úctu v tých Jahveho	920	už sa náhli stavitelia, zmiznú, hoj, čo borili a zničili ťa. Ohliadni sa do okola, hľad, všetci sa zhromažďujú, k tebe idú, - na môj veru, rečie Jahve – odeješ sa nimi potom, ako
pevným:	a môj Boh stal sa mi útočišťom	múry,	
pohanom vo tme, 880	„Nestačí postaviť kmeny Jákobove, taktiež nazad priviesť trosky Izraela, dal som ťa, bys svetlom bol	925	
33. Slávne obnovenie Izraela.	aby spása stihla i končiny zeme.“	šperkom,	

930	mladucha sťa pásom drahým. Sutiny a rummy tvoje, zničená zem úzke budú k obyvaniu, keď odtiahnu ničiteľia.	krátka,	Keď som prišiel, nebolo ťa, volal som a neozval sa. Či snád' moja spásna ruka je tak
935	Tak povedia, bys' to začul, tvojich samot sire deti: „Úzke je to pre mňa miesto, ustúp mi, bych mal ho viacej.“ Vtedy takto rečie v sebe:	spasil? 980 slovom, púšte,	či vo mne niet dostač moci, bych ťa Hľad', ja more vysušim, hoc jedným valné toky popremieňam v šire
940	„Ktože naplodil mi týchto, zavrhnutej sírež žene, čo do vyhnanstva sa brala? Kto vychoval týchto radom, veď som bola opustenu, čo sa to len stalo s nimi?“	985	ryby ich ver pohnijú bez vody všetky, zhynú žiahou, žízne smädom. Vyše neba zaodejem čiernou riasou, zahalím ho rúchom pytlu...
945		37. Tretí spev o Jahveho služobníkovi.	
35. Pohani slúžia Izraelu.		50,4-9	Jahve dal mi jazyk učeníkov ummých bych vedel umdleného slovom; každé ráno moje uši vzbúdzajú čujne, pozorujúc bych čul, ako učeníci.
49,22.23.	Tak vraví Pán Jahve: „Národom ja kyniem rukou, kmeňom zvednem zástavu ja, deti tvoje v náručí, hoj, donesie ti, na plecía zas zvednú dcéry. Panovníci pestúnmi ti budú znova, kňazny ich zas kojnými, hoj, pred tebou ver poklonia sa až ku zemi,	990	Pán môj Jahve pootvára moje uši, nebol som ver spurným, neutiahol som sa. Bijúcim som chrbát môj nastavil mlčky, rváčom zas tvár moju, líca neukryl som pred hanou a slinou.
950	prach nôh tvojich budú lízať, a dozvieš sa, že som Jahve, A že ten, čo na mňa čaká, nesklame sa.“	995	avšak Jahve Pán môj pomocou je mojou, nestihne ma hana, preto tvár som núkal, ako kremeň tvrdý, a viem iste stydiť sa, nebudem mu sireť. Ospravedlniteľ v blízkú, v spor kto siahne? postavme sa spolu, kto mi protivníkom? Nechže sa mi blíži!
		1000	Všakver Jahve Pán môj pomáha mi vždy, ktože ma odsúdi? Hľad', veď všetci, ako veteš rúcha spustnú, mol ich zžerie radom.
36. Možnosti oslobodenia.			
49, 24.25.	Rečie Jahve: „Či môž rekoví vziať korisť? rab či znikne udatnému?	1005	
960	Keď i urvú víťazovi raba dáko, hoc i udatnému korisť odňali by, v boji za teba ja brojím a mlad' tvoju ja zachránim.“	50,10.11.	„Kto Jahveho si ctí z Vás, hoj, nech sa hlas jeho sluhu slúcha, kto vo tme blúdi, nemá svetla, nech Jahveho len meno dúfa, nech oporou mu Boh je stálou.
49, 26. zožrať, 965	„Mučiteľov tvojich mäso dám ja krv ich muštom strebať zase, každá bytosť pozná zaraz, že som Jahve,	1010	Tí, čo oheň roznieťili a žeravé hlavne vzňali, v žaratek nech plamov vkročia, v žiar tiež nimi vňatých hlavni: pôvodcom tých vecí ja som, na mieste múk prebývajte.“
50, 1-3. 970 matky,	spasiteľ a vykupiteľ Jákoba, Rek bohatiersky.“ Jahve rečie: „Kde je lístok prepustný, hej, vašej s ktorým som ju poslal svetom? veriteľom mojím kto je, ktorému som zapredal ťa? Ako, pre tie vaše hriechy som vás odpudil som matku vašu pre priestupky.	1015	
		38. Obnovenie Cionu, spása pohanov, vytrvalosť Izraela.	
		51,1-3.	„Počúvajte na mňa, ktorí stíhate, hoj, spásu, Jahveho hľadáte: pozrite na skalú, z ktorej tesaní ste, do jamy cisterny, zkiad' vás vykopalí; vzhliadnite na Abraháma, vášho predka,
		1020	

	na Sáru, čo zrodila vás, pozval som ho jediného, požehnal ho, zvelebil ho. Potešil ver Cion Jahve, v ľútosti nad jeho rumy, - pustatiny jeho spraví, ako Eden, plán v záhradu Jahveho zas, ples a radosť zvládne vôkol, chválospev i hlasná pieseň. „Pozorujte na mňa, kmeň môj, ľud môj, počúvajte na mňa, poučenie so mňa prýšti, pre pohanov spravdnosť svetlom sála.		1025		1075	pozemšťanov, ktorí splynú s trávou zeme? a zabúdaš na Jahveho, svojho tvorcu, ktorý porozopial nebo, Založil zem túto mocne? Jak sa môžeš triasť len stále, bez prestania, pred svierateľovým hnevom? Keď sa strojí klesnúť v zánik, svierateľa tvojho hnev, hoj, kdeže je len? Shrbeného reťaz rýchle rozputná sa, nezhynie on v hrobe vera, nemá nedostatok chleba. Ja, jahve, so tvojím Bohom, čo rozdráždi vlny mora, tak, že vírom burácajú, Jahve Cebaót mu meno. Do úst som ti vložil slovo, stínom vlastnej ruky som ťa pozakryval, by som porozopial nebo a zem pozakládal mocne, aby Cionu som riekol: „Ľud môj si ty!“
	Spasenie sa rýchle blíži, pomoc chváta, súd rúk mojich nad pohanmi, čakajú ma morské brehy, dôverujú v more ramä.		1030		1080	
	„Pohliadnite na nebesá, vzhliadnite i na zem dolu, bo sťa chumáč dymu nebo roztrhne sa a zem vetickou šatou zhranie hbite, obyvatelia jej zhnú sťa komáre: navždy však ochrana moja, spása moja nemá konca.		1040		1085	
	„Zamlknite, čo poznáte zákon dobre, ľud, čo moje naučenie v srdci nosí: nebojte sa osočenia ľudí planých, nestrachujte sa ich hany,- zmoľovatie vera, ako vetché rúcho, ako vlnu ich červ zprevrtáva, až na veky moja spása, záchrana od národa do prenároda.		51,6.		1090	
			1045		41. Potešenie Jeruzelama	
			51,7.8.		1095	Vzpamätaj sa, vzpamätaj sa, povstaň, Jeruzalem, ktorého omámil Jahve prchlivosti svojej čiašou, kalich opojený dúskom do dna vyprázdnil si. Zo synov vodcom nebol, mi, čo boly jeho plodmi, že by ho za ruku chopil, zo synov vychoval si. Toto dvoje postihlo ťa, - kto ťa šiana? Skaza, plne, tiež, hlad a zbrane, -kto ťa teší? Deti tvoje v mdlobách kliatych ležali tam, na nárožiacich všetkých ulíc, kamzík síťou jatý, Jahveho, ach, hnevu plné, žehraním tiež tvojho Boha. Preto čuj to, nešťastníče, omámený, však nie vínom: takto vraví Pán tvoj Jahve, Boh, čo za ľud svoj bojuje: „Z ruky som ja vytrhnul ti čiašu opojenia, mamu prchlivosti mojej kalich, nebudeš už viac piť z neho; odovzdám ho tvojim katom, čo k tebe tak vravievali: „Schýľ sa, by sme cez ťa prešli!“- podalš chrbát, zem sťa bol by, ulica sťa chodcom býva. Preciť, preciť, vzchop sa činu, Cion, odej riasu zdobenú,
			1050		51,17-20	
			1055		1100	
			39. Jahveho výzva k činu.		1105	
	Vstávaj, vstávaj, vzchop sa mužne, Jahvu ramä! Precitni sťa voľakedy, kedy s dávno, ved' si to bol ty, čo zničil Rahaba raz, a prebodol si obludu. Predsa tys' to bol, čo more vysušil si, valné vody Oceánu, spravils' na dne mora		51,9.10		1110	
	stezku, oslobodení by po nej mohli kráčať. A Jahveho vykúpenci sa ver vrátia, do Cionu vtiahnu s plesom, večná radosť im nad hlavou, veselie a ples dosiahnu, lkanie, žiaľ, kým zmiznú v diaľke.		1060		51,21-23.	
			1065		1115	
			51,11.		1120	
			1070			
			40. Jahveho odpoveď			
	„Ja som, ja tvoj tešiteľ, nuž čo sa ľakáš smrteľného človeka,		51,12-16		1125	
					52,1-6.	

1130	Jeruzalem, mesto sväté! Bo do teba nevstúpi už nečistý bez obrezania. Stras už prach a povstaň rázne, zajatý, hoj, Jeruzalem!	53,1-5.	Kto uverí slovám naším! A Jahveho rameno, kto zjaví?!
1135	S ním tie húžvy s hrdla svojho, kedys´ jatá, dcéra Cion! (Lebo takto vraví Jahve: Zadar- mo ste boli odpredaní a nie za peniaze budete vykúpení.“ Bo takto vraví Pán môj Jahve: „Na na začiatku do Egypta išiel môj ľud, aby	1190	Vyrástol on pred ním sťa výhonok krehký, sťa korienka cíp zo zeme vyprahnutej: podoby ver nemal, okrasy tiež žiadnej, zovňajšok, že túžby za ním v nás neskrsla. Opovrhnutý a ľuďom pohrdaný, mužom bolesti bol, druhom choroby tiež, takým bol, že pred ním ukryvali tváre, zošklivený, s ktorým nepočítali sme: a predsa on znášal neduhy ver naše, boľasťmi našimi obtážil sa hojne, kým sme si mysleli úderom, že hynie, že ho kára Božstvo, znižuje až k zemi. A preds´ pre priestupky naše prebodli, ho a pre naše hriechy doráňali desne, k vôli nášmu mieru trestom stihnutý bol, jazvami rán svojich vyzískal nám zdravie.
1140 tam rečie Jahve.	býval ako cudzinec a Assur ho bez príčiny sužoval. Ale teraz, čo tu musím vidieť?“ – „Lebo zadarmo mi vzali môj ľud, jajkajú jeho panovníci“, vraví Jahve, a „meno, moje je stále vždy potupené.“ „Preto pozná ľud môj moje meno, preto v ten deň: že som to ja, čo takto riekne : som to ja?“)	1195	
1150 52,8	tak ľúbezné sú na horách Čuj, strážcovia volajú ti, čuj len, ja sa všetci tešia, tvárou v tvár, keď vidia, ako ako tiahne Jahve do Cionu.	53,6.7. 1205	A my veru stádom zblúdili sme všetci, každý z nás o cestu svoju staral sa len, uvalili, ach, všetky. V preháňkach a stihu pokorný bol voždy, neotvoril ústa. Z biedy, súdu taktiež stratil sa on náhle,
1160 52,9 spasení je. 52,10.	vypuknite, hoj, v ples jasú, sutiny Jeruzalema! Bo má súcit s ľuďom Jahve, Jeruzalem	1200	
1165	Ohrnul Jah ramä sväté pred zrakom národov všetkých, vidia i kraje sveta, jak nás vyslobodí Jahve.	1215	miesto jeho bytia, vypátrať kto moh´ by? Zo zeme žijúcich vytrhol sa už ver, Pre priestupky ľudu môjho smrť ho stihla. Medzi hriešnikmi mu dali pohrobište, medzi lhármí vera mohyly mu zviedli, hoc nepáchal zlosti hoc Isti slovo v jeho ústach nájsť nemohli.
52,11. netknite sa! 1170	Preč len, preč len, podťe ťato, nečistého, odtiahnite z neho všetci, hoj, a spešne. Očistite sa, čo nádoby Jahveho nosíte	53,10.11.	Jahvemu však zdalo sa, by ho očistil, potomkov by vzhliadol, dlhého bol žitia, skrz neho sa zdaril Jahveho úmysel. A od únavy mu oslobodí dušu, dá mu vidieť svetlo, nasýti ho hojne, ospravedlní ho v biede jeho iste. Služobník môj mnohých výsmechu (bol terčom hoc i hriechy ich on na seba vzal všetky.
sväté. 52,12, 1175	vyjdite von, nenáhliac sa, bez náhlenia pochodujte, bo pred vami Jahve stúpa, ústup Váš Boh kryje verne.	1225	
42. Štvrtý spev o Jahveho služobníkovi. 52,13 -15	Aj, sluhovi môjmu povedie sa šťastne, velebný, vznešený, vyvýšený bude. Ako kedys´ nad nám užasli, hoj, mnohí, tak sa budú diviť:	53,12.	Medzi veľkými on preto podiel získa, o korisť sa bude deliť s premocnými preto, že sa poddal smrti dobrovoľne a započítaný bol medzi priestupníkov, hoc i hriechy mnohých znášal
1180	Zjav jeho jak zdal sa neľudsky ohavným a podobu líšil sa od smrteľníkov: tak národy mnohé povstať núti predsa, tiež i kráľovia pred nám zatvorí ústa, veď o čom nevravel nik, to zrak ich vidí,	s ochotnosťou a bol previnilcov veľkých prostredníkom.	
1185	o čom neslýchali, spozorujú zrazu.	43. Budúca rozsiahlosť Jeruzalem.	

1235 54.1	„Hoj, vesel sa, čo nerodíš, plesaj neplodná, čo v krčoch pôrodných (nehynieš, znivočená viac má synov, ako vydatá má detí“, vraví Jahve.	1290	„Syni tvoji Jahveho sú učeníkmi, blaho tvojich synov rozmnoží sa valne.
1240 54,2.	Rozšír miesto svojho stánu, porozpínaj plachty v šírku, nešetri ich, ta do diaľky ťahaj líne, a tie stĺpce utuž radom!	1295	„Upevnený bude spásy tvojej základ, netkne sa ťa bieda, bo sa nebudeš báť, ni úžasu triaška, bo sa ti nesblíži.
1245 54,3.	Rozmnožíš sa z prava - ľava, Nad národmi bude vládnuť tvoje semá bývať bude v mestách kedy spustošených.	1300	„Ak vojnu roznieť - nie odo mňa bude - kto sa v boji utká s tebou, padne. „Ajhľa, ja som stvoril umelca, čo plamy uhlia nieti zdarne, ktorý zbrane sečné majstrovsky vie skúvať, ničiteľa som tiež stvoril, aby hubil.
54,4.	Nestrhne ťa zahanbenie, neplaň pýrom, nesklameš sa, poníženia mladosti ver pozabudneš, viac na hanbu vdovstva svojho nepomyslíš.		„Nijaká zbraň vojny proti tebe skutá nebude mať zdaru, každý jazyk, ktorý s tebou v spor sa púšťa, odsúdiš ver k trestu.
1250			
54,5	Manžel tvoj je твоjim tvorcom, Jahve Cebaot sa volá, vykupiteľ Izraela	1305	„To bude dedictom služobníkov Jahvu, odo mňa ich spása“, takto Jahve vraví.
1255 54,6.	Svätec, čo sa Bohom zове celej zeme. Bo veď, ako opustenú a zármutku steskom jatú vzal ťa Jahve, „či mladosti milou družkou, či možno, hej, povrhnuť?“		
1260	Boh tvoj vraví.	46. Dar milosti. 55,1.2.	„Hoj, všetci žízňivci, ta ku vode choďte, hoc i bez peňazí, choďte a kúpte si obilia nie za peniaz a nie za poplatok vína, tiež i mlieka. Nač platili za to, čo ni chlebom nie je, nač trápili na to, čo ich nenasytí, počúvajte na mňa, by ste jedli dobre, a v tučnosti mohli ste sa kochať zdatne. „Pozorujte na mňa, podte ku mne všetci, počúvajte na mňa, nech okreje duša:
44.Hnev Boží pouhasol.		1310	podielom Vám dávam moju večnú zmluvu, Dávidovu milosť, čo je spoľahlivá. Pred národmi som ho stanovil za svedka, v čele ľudstva zvať, čo dosiaľ nepoznal
54,7.8.	„Len na krátky okamih som zanechal ťa a s trvalým milosrdím zhromaždím ťa.	1315	„Pozorujte na mňa, podte ku mne všetci, počúvajte na mňa, nech okreje duša:
1265	V prchlivosti hnevu skryl som Tvár pred tebou, s nekonečnou láskavosťou ľutoval ťa“, vraví Jahve, čo ťa spasí.	55,3-5.	si.
1270	„Ako za čias Noachových, tak teraz prisahal som, by voda na zem Noacha ešte nešla,	1320	Jahvemu to kvôli, tvojmu Bohu k vôli, svätca, bo ťa uctí slávou.“
127	tak zas teraz prisahal som, že viac na teba nehnevám sa, neskáram ťa.	1325	
1280	Keď i vrchy pohli by sa a pahorky zachveli sa, nehnem svojou láskou k tebe, neskláti sa mieru zmluva“, zlútovník tvoj Jahve vraví.	47. Jahveho úmysel sa uskutoční. 55,6-13.	Hľadajte Jahveho, teraz Nájsť ho možno, volajte naň teraz, blízky je On. Nech opustí zlostník svoju cestu, hriešnik úmysly zlé, obráti sa k Jahvemmu, by zľutoval sa k nášmu Bohu, lebo hojne odpúšťa On. „Lebo moja myseľ nie je mysľou vašou a nie vaše bludné stezky mojou cestou“, vraví Jahve.
45. Budúca sláva Jeruzalema.		1330	
54,11-17.	„Vichricami bitý, bedár bez útechy, hľa, ja v kovú jas ti drahokamu vsadím, zafir dám ti v poklad.	1335	
1285	„Tvoje ohrady ja rubínmi vyložím, granátmi zas brány A múr celý vokol drahokamu skvostom.	1340	

1345 „Jak je nebo výš nad zemou,
tak sú vyššie moje cesty od ciest vašich,
mysle moje od tých vašich myslí vyššie.
Lebo ako sprcha dážd',
sneg s neba letí,
nevráti sa, kým len zem tú
1350 neovlaží,
nezúrodní, by klíčila
plná života,
dala semä rozsievateľom,
jedlíkom zase chleba kyvu:
1355 s mojím slovom tiež tak bude,
ktoré prýšti v mojich ústach;
nevráti sa ku mne prázdne,
kým len nevykonalo, čo
mal som v mysli,
kým len neuskutočnilo
poslania cieľ.
Bo vytiahne
veselí
a v hojnosti vás povedú,
pred vami
1365 nech hory, vrchy
radujú sa,
všetky stromy poľa nechže
tlieskajú vám.
Miesto chraste cyprus vzrastie,
miesto trnia vzide myrta,
1370 Jahvemu to na pamiatku,
nehynúcim, večným znakom.